

Sygn. akt I C 1879/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia S.R. Agata Kłosińska

Protokolant: sekr. sąd. Anna Jankowska

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N.

o zadośćuczynienie w kwocie 10.000 zł i odszkodowanie w kwocie 1.550 zł

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. na rzecz powódki M. G.:

1) kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od 3 listopada 2021 roku do dnia zapłaty,

2) kwotę 1.550 zł (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od 3 listopada 2021 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. na rzecz powódki M. G. kwotę 5.017 zł (pięć tysięcy siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

IV. nakazuje pobrać od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwotę 3.161,07 zł (trzy tysiące sto sześćdziesiąt jeden złotych siedem groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1879/21

UZASADNIENIE

Pozwem z 21 stycznia 2021 roku powódka M. G. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. kwot:

10.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

1.550 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub zestawienia kosztów złożonego przed zamknięciem rozprawy.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż dochodzi swoich roszczeń w związku z doznaniem urazu w postaci ukruszenia zęba przedniego pierwszego górnego na skutek ugryzienia wędliny – salami z czarnuszką, wyprodukowanej przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. i zakupionej przez powódkę

w hipermarkecie A. w Ł. przy ul. (...). Powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu a także doznała krzywdy. Dochodzona kwota zadośćuczynienia stanowi dla powódki kwotę adekwatną do rozmiaru doznanego cierpienia, zaś kwota odszkodowania wynika z konieczności ponoszenia kosztów regularnych konsultacji lekarskich i kosztów leczenia. W ocenie powódki wędlina pochodząca od pozwanego stanowił produkt niebezpieczny, gdyż nie zapewniała bezpieczeństwa jakiego można oczekiwać od produktu przeznaczonego do spożycia. Zanieczyszczenie produktu metalem stanowiło zagrożenia dla zdrowia i życia powódki.

/pozew k. 3 – 6/

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż powódka nie udowodniła, że salami które zawierało metal pochodziło z zakładu pozwanej oraz że znalazło się tam przed pokrojeniem, a nie na skutek użycia krawalnicy lub poprzez kontakt z ladą sklepową. Powódka nie wykazała także doznania uszczerbku na zdrowiu oraz wysokości roszczenia o odszkodowanie. Powódka nie przedstawiła także dowodów, że dążyła do polubownego zakończenia sporu. Pozwana zakwestionowała także, iż produkowane przez nią wyroby mięsne mogły być uznane za produkt niebezpieczny, gdyż z okoliczności sprawy nie wynika, że kawałki metalu znajdowały się od początku w batonie salami.

/odpowieź na pozew k.71 – 77/

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N. (dalej: (...) Sp. z o.o.) jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność w zakresie przetwarzania i konserwowania mięsa. (...) Sp. z o.o. są sprzedawane na terenie całego kraju w różnych punktach.

/okoliczności bezsporne, wypis z KRS k. 81 – 88/

M. G. 30 sierpnia 2020 roku dokonała zakupów w hipermarkecie A. położonym przy ul. (...) w Ł.. Wśród zakupionych produktów znajdowało się salami z czarnuszką. M. G. nie wybrała salami ze stoiska samoobsługowego, a ze stoiska mięsnego, na którym pracownica hipermarketu kroїła klientom wybrane przez nich produkty. Zakupione salami zostało przez M. G. przeznaczone do spożycia na śniadanie kolejnego dnia. Powódka nie jada chleba, a spożywane wędliny konsumuje rolując kolejne plasterki. M. G. przystąpiła do jedzenia zakupionego salami z czarnuszką w ten sam sposób. W trakcie gryzienia pierwszego plasterka M. G. w pewnym momencie poczuła chrupnięcie i przeszywający ból. Natychmiast wypluła przeżuwaną wędlinę i wówczas

w jedzeniu zauważyła duży kawałek metalu. Wtedy też zwróciła uwagę na pozostałe w opakowaniu plasterki salami i zauważyła, że w nich również znajdują się fragmenty metalu. M. G. zaobserwowała powstałe u niej uszkodzenie zęba przedniego górnego w postaci ukruszenia wyczuwalnego zarówno palcem, jak i

językiem. Próbowala się wówczas skontaktować z lekarzem stomatologii, ale z uwagi na niedzielę i kres pandemii natychmiastowa wizyta w gabinecie stomatologicznym była bardzo utrudniona. Ostatecznie M. G. udała się na wizytę do stomatologa, który zaproponował jej leczenie zachowawcze lub zamontowanie licówki porcelanowej. M. G. zdecydowała się na leczenie zachowawcze.

/kopia paragonu niefiskalnego k. 127, wysłuchanie informacyjne powódki (00:05:34-00:21:46) – protokół rozprawy z dn. 17.01.2022r. k. 106 – 107v. w zw. z przesłuchaniem powódki (00:04:35-00:23:18) – protokół rozprawy z dn. 6.09.2023r. k. 218 – 219, zdjęcia k. 11 – 17/

Wskutek zdarzenia z 30 sierpnia 2020 roku M. G. doznała złamania krawędzi siecznej w obrębie zęba 11 to jest w obrębie górnego prawego siekacza centralnego. Uraz taki powstać mógł poprzez gryzienie za pomocą zębów siecznych i natrafienie na trudną do przegryzienia strukturę. Uszkodzenie odkryło kanaliki zębinowe położone głębiej w strukturze zębiny. Złamanie fragmentu zęba i odsłonięcie kanałków zębowych skutkuje zazwyczaj gwałtownym, ostrym bólem, a to z uwagi na powstanie niewielkiego wywichnięcia zęba z aparatu więzadłowego, w jakim jest osadzony naturalny ząb. Następuje również nagle przerwanie struktury ciągłej ochronnej warstwy jaką jest szkliwo i odsłonięcia zakończeń nerwowych w obrębie zębiny. Wszystkie związane

z urazem dolegliwości wiążą się z wysokim dyskomfortem, utrzymującym się bólem i reakcją na większość bodźców, a przede wszystkim bodźce termiczne (wysoką i niską temperaturę) oraz bodźce chemiczne (np. sól, ocet, alkohol, cukier, soki cytrusowe). Spożywając produkty wykazujące wskazane cechy M. G. odczuwa ból uniemożliwiający koncentrację oraz tworzący uczucie niepokoju. Dolegliwości tego typu mają charakter stały i występują z podobnym nasileniem przez nieokreślony czas, by następnie samoistnie się wyciszyć w czasie bliżej nieokreślonym. Taki stan zdrowia może utrzymywać się nawet przez kilka lat i trudnym jest uzyskanie szybszej poprawy. U M. G. zastosowano wypełnienie w kolorze zęba, które to rozwiązanie jest kosmetyczne i nie eliminuje tkliwości. Leczenie kanałowe uszkodzonego zęba jest niewskazane, gdyż powoduje narażenie zęba na złamanie czy zmianę koloru. Przyjęte u M. G. rozwiązanie jest obecnie najlepszym możliwym, lecz wymaga ono regularnych wizyt konserwujących i impregnujących zastosowaną strukturę w częstotliwości raz na dwa miesiące. Koszt takiego zabiegu wynosi 400 zł. Bardzo częstym powikłaniem związanym z urazem doznany przez M. G. jest samoczynne obumarcie miazgi zęba. Wówczas należy zastosować leczenie kanałowe i protetyczne, którego koszt wynosi 5.000 - 6.000 zł. w przypadku możliwego złamania korony anatomicznej pojawić się może konieczność wykonania sztyftu typu wkład koronowo - korzeniowy i wykonanie na tym sztyfcie korony pełnoceramicznej. Wówczas koszty wyniosą 8.000 zł. W ostatecznym przypadku może pojawić się konieczność usunięcia zęba wraz z całym korzeniem i założenie pojedynczego implantu. Koszt takiej operacji wynosi 15.000 – 17.000 zł. M. G. nie posiadała nigdy licówki na zębie 11. Ząb ten nie podlegał także żadnej innej pracy protetycznej. Posiada ona swój naturalny ząb 11 leczony zachowawczo za pomocą materiału kompozytowego .

/opinia biegłego k. 147 – 154, opinia uzupełniająca biegłego k. 186 – 187/

8 września 2020 roku M. G. zgłosiła za pośrednictwem wiadomości e-mail hipermarketowi A. zaistnienie szkody oraz jej okoliczności. W tym samym mailu M. G. wezwała do zapłaty zadośćuczynienia i naprawienia poniesionej przez nią szkody. Zgłoszona sprawa została przekazana do (...) Sp. z o.o., która w piśmie datowanym na 17 września 2020 roku skierowanym do M. G. wskazała, że nie znalazła u siebie w zakładzie produkcyjnym nieprawidłowości technologicznych, które mogłyby spowodować obecność metalu w salami zakupionym przez M. G.. (...) Sp. z o.o. w ramach przeprosin zaproponowała M. G. kosz z wyrobami do degustacji.

/wiadomość e-mail k. 21 – 22, pismo pozwanej k. 128/

Od wystąpienia urazu M. G. uczęszcza regularnie do stomatologa w celu regeneracji i konserwacji zastosowanego wypełnienia zęba. Częstotliwość tych wizyt to okres raz na miesiąc raz na dwa miesiące. Koszty jednej fluoryzacji wynoszą 70 zł, uzupełnienia kompozytu – 300 zł. Koszt pierwszej wizyty wyniósł 600 zł. Od początku leczenia M. G. wydała na ten cel około 2.000 zł. Z powodu doznanego urazu M. G. odczuwa ból w zębie

w różnym nasileniu, niemalże ciągle. Ból sprawia jej m.in. mówienie związane z wciąganiem powietrza, nawiew klimatyzacji, picie napojów -zimnych z lodem lub ciepłych, spożywanie kwaśnych produktów. Uraz, którego doznała powódka powoduje u niej dyskomfort psychiczny związany z obawą o swój wygląd, zwłaszcza w sytuacjach spotkań biznesowych, których, z uwagi na zajmowane stanowisko, odbywa dużo.

/wysłuchanie informacyjne powódki (00:05:34-00:21:46) – protokół rozprawy z dn. 17.01.2022r. k. 106 – 107v. w zw. z przesłuchaniem powódki (00:04:35-00:23:18) – protokół rozprawy z dn. 6.09.2023r. k. 218 – 219/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego przedstawionego przez strony. Wobec rozbieżności stron w zakresie ustalenia zakresu obrażeń doznanej przez powódkę krzywdy, jak i poniesionych kosztów leczenia, na podstawie art. 278 k.p.c. niezbędnym było jednoznaczne ustalenie tej okoliczności za pomocą wnioskowanego dowodu z opinii biegłego z zakresu stomatologii. W ocenie Sądu opinia podstawowa wraz z opinią uzupełniającą sporządzone w niniejszej sprawie stanowią rzetelne źródło wiedzy specjalnej w przedmiotowym postępowaniu. W opiniach udzielono wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezie dowodowej, przyczyniając się do ustalenia przez Sąd okoliczności relewantnych dla określenia wysokości krzywdy doznanej przez powódkę, a także odniesionych urazów i ich skutków dla zdrowia powódki w przyszłości. Opinia pierwotna biegłego była kwestionowana i wymagała uzupełnienia. Kwestie budzące wątpliwości stron zostały w złożonej opinii uzupełniającej rzetelnie i kompleksowo wyjaśnione. Swoje ustalenia faktyczne Sąd oparł również na osobowych źródłach dowodowych w tym przede wszystkim na dowodzie z przesłuchania powódki. Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez powódkę w całości. W ocenie Sądu zeznania te były wiarygodne z uwagi na fakt, iż ich treść znajdowała odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie – dowodach z dokumentów, zdjęć oraz opinii biegłego, który wskazał, iż ząb mógl zostać uszkodzony w okolicznościach deklarowanych przez powódkę. W ocenie Sądu w świetle opinii uzupełniającej biegłego

z zakresu stomatologii nie zasługiwały na wiarę zeznania świadka M. H., a to z uwagi na fakt, iż nie opisywały one faktycznego stanu zdrowia powódki, gdyż były oparte na fałszywym założeniu, że doszło u powódki do złamania licówki, której powódka na przedmiotowym zębie nigdy nie miała. Przedmiotową okoliczność potwierdził w swojej opinii uzupełniającej biegły, a w rozmowie z biegłym – już po złożeniu zeznań w Sądzie - także sam świadek. Mając na uwadze powyższe zeznania świadka M. H. nie stanowiły dla Sądu podstawy do dokonania ustaleń faktycznych w zakresie w jakim odnosiły się do stanu uszkodzonego zęba powódki przed zdarzeniem z 30 sierpnia 2020 roku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako zasadne, podlegało uwzględnieniu w całości.

Powódka dochodziła zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania w związku ze szkodą wyrządzoną jej przez produkt niebezpieczny - salami z czarnuszką, które zawierało fragmenty metalu, i które doprowadziło do uszkodzenia zęba powódki.

Jako podstawę prawną odpowiedzialności strony pozwanej wskazano przepis

art. 449¹ § 1 k.c., zgodnie z którym, kto wytwarza w zakresie swojej działalności gospodarczej (producent) produkt niebezpieczny, odpowiada za szkodę wyrządzoną komukolwiek przez ten produkt. Zgodnie zaś z treścią § 3 wskazanego artykułu, ***niebezpieczny jest produkt niezapewniający bezpieczeństwa, jakiego można oczekiwać, uwzględniając normalne użycie produktu.*** O tym, czy produkt jest bezpieczny, decydują okoliczności z chwili wprowadzenia go do obrotu, a zwłaszcza sposób zaprezentowania go na rynku oraz podane konsumentowi informacje o właściwościach produktu. Produkt nie może być uznany za niezapewniający bezpieczeństwa tylko dlatego, że później wprowadzono do obrotu podobny produkt ulepszony.

W art. 449⁵ k.c. znajduje się rozszerzenie katalogu podmiotów odpowiedzialnych za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, stanowiąc, że (§1) wytwórca materiału, surowca albo części składowej produktu odpowiada tak jak producent, chyba że wyłączną przyczyną szkody była wadliwa konstrukcja produktu lub wskazówki producenta; (§2)

kto przez umieszczenie na produkcie swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego podaje się za producenta, odpowiada jak producent. Tak samo odpowiada ten, kto produkt pochodzenia zagranicznego wprowadza do obrotu krajowego w zakresie swojej działalności gospodarczej (importer); (§3) producent oraz osoby wymienione w paragrafach poprzedzających odpowiadają solidarnie; (§4) jeżeli nie wiadomo, kto jest producentem lub osobą określoną w §2, odpowiada ten, kto w zakresie swojej działalności gospodarczej zbył produkt niebezpieczny, chyba że w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia o szkodzie wskaże poszkodowanemu osobę i adres producenta lub osoby określonej w §2 zdanie pierwsze, a w wypadku towaru importowanego - osobę i adres importera; (§5) jeżeli zbywca produktu nie może wskazać producenta ani osób określonych w § 4, zwalnia go od odpowiedzialności wskazanie osoby, od której sam nabył produkt.

Odpowiedzialność ww. podmiotów ma charakter solidarny, co oznacza, iż to poszkodowany decyduje czy skierować swoje roszczenie wobec producenta produktu czy również wobec innych podmiotów np. wytwórcy materiału użytego do produkcji

Wskazana w art. 449¹ k.c. odpowiedzialność jest szczególnym rodzajem odpowiedzialności deliktowej, opartej na zasadzie ryzyka. O uznaniu odpowiedzialności za produkt niebezpieczny za opartą na zasadzie ryzyka decydują: brak stałego niebezpieczeństwa grożącego ze strony produktu (inaczej niż np. w art. 435 k.c.), wyłączenie egzoneracji z przyczyn winy poszkodowanego i siły wyższej. Nie jest więc konieczne przypisanie producentowi (importerowi, sprzedawcy) winy. **W tym reżimie odpowiedzialności odszkodowawczej, zgodnie z ogólną regułą z art. 6 k.c., poszkodowany musi wykazać: istnienie produktu niebezpiecznego, wyrządzoną mu szkodę, związek przyczynowy pomiędzy korzystaniem z produktu niebezpiecznego a faktem szkody. Poszkodowanego nie obciąża dowód wykazania przyczyn powodujących, że dany produkt jest niebezpieczny** (vide uchwała SN z 6.07.2021 r., III CZP 34/20, OSNC 2021, nr 12, poz. 82). Jeśli więc produkt, który nie jest niebezpieczny ze swej natury, nagle wyrządza szkodę podczas normalnego używania go przez poszkodowanego – to należy uznać, że przyczyną powstania szkody była niebezpieczna właściwość tego produktu. Poszkodowany musi wykazać adekwatny związek przyczynowy pomiędzy normalnym użyciem produktu a doznanym uszczerbkiem.

W przedmiotowej sprawie powódka dochodziła zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania w związku z doznaniem uszczerbku (uszkodzeniem przedniego zęba – „jedyńki”) wskutek spożywania salami z czarnuszką. Nie ulega wątpliwości Sądu, iż salami z czarnuszką jest produktem żywieniowym przeznaczonym do spożycia. Innymi słowy podstawowym, normalnym użyciem salami z czarnuszką jest jego zjedzenie. W ocenie Sądu powódka wykazała, że podczas spożywania zakupionej wędliny doznała wskazanego ułamania zęba. W tym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom powódki oraz treści załączonych do pozwu zdjęć obrazujących ww. produkt oraz treści paragonu stanowiącego dowód zakupu produktu. Jednocześnie wskazać należy, iż wersja zdarzenia zaprezentowana przez powódkę w okolicznościach przedmiotowej sprawy została uwiarygodniona poprzez złożoną w sprawie opinię biegłego, który wskazał, że powstałe u powódki uszkodzenie zęba mogło powstać poprzez napotkanie twardej powierzchni przy gryzieniu. Pozwany kwestionował natomiast by doznany przez powódkę uraz wynikał z nagryzienia przez nią kawałka metalu znajdującego się w salami przez niego wyprodukowanym. Argumentował, iż kawałki metalu mogły dostać się do wędliny zakupionej przez powódkę wskutek działania krajalnicy, zanieczyszczenia w sklepie, działania samej powódki lub innych osób trzecich. Wskazać należy, że przepisy k.p.c. nie ustanawiają żadnej hierarchii dowodów, ani nie nakazują wykazywania przebiegu, czy też faktu zaistnienia samego zdarzenia określonymi źródłami (np. tylko nagraniem z kamery). Oznacza to, że twierdzenia, fakty na które powołuje się strona chcąc wywołać dla siebie określone skutki prawne, może wykazywać ich istnienie wszelkimi źródłami dowodowymi w tym dowodem ze swojego przesłuchania. Dodatkowo załączone zdjęcia potwierdzają, w ocenie Sądu, stanowisko powódki, że kawałki metalu znajdowały się wewnątrz plasterków a więc musiały zostać tam umieszczone podczas produkcji albo znajdować się już w mięsie użytym do wytworzenia salami. „Zanieczyszczenie” wędliny podczas krojenia – opiłkami z krajalnicy – spowodowałyby ich umieszczenie na powierzchni plasterków a nie w ich środku. Co przy metodzie jedzenia powódki, tzn. jedzenia zrolowanych plasterków – spowodowałyby ich spadnięcie z powierzchni produktu. Również „luźne” fragmenty metalu zostałyby przez powódkę z dużym prawdopodobieństwem

zauważone, jako niezwiązane na stałe z fragmentami mięsa. Podobnie kawałki metalu nie mogły pochodzić z klipsów umieszczanych na początku i końcu batonu salami bo sfotografowane kawałki nie pochodzą z początku bądź końca tegoż batonu (duża średnica plasterka). Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż w przedmiotowym salami od początku znajdowały się kawałki ciała obcego w postaci metalu. Jednocześnie Sąd nie neguje faktu, że pozwany prowadzi swoją działalność dbając o należyłą jakość produktów i przestrzegając wdrożonych w tym celu norm i procedur. Zauważenia jednak wymaga, iż z treści stanowiska samego pozwanego wynika, iż stosowana przez niego technologia produkcji nie daje 100% pewności co do braku ciał obcych w każdym z produktów. Pozwany wskazywał, iż o ile mało prawdopodobnym jest, by cząstki metalu były w gotowym produkcie, o tyle możliwym jest, że dostarczone mięso, z którego powstała dana wędlina zawierało w sobie kawałki metalu. Zauważyć należy, iż niskie prawdopodobieństwo występowania w produkcie pozwanego kawałków metalu, bądź brak zgłoszeń od innych osób nie podważa ipso se wiarygodności zeznań powódki co do okoliczności, w jakich uszkodzeniu uległ jej ząb. Nie przesądza również, że do zdarzenia nie doszło.

Tym samym w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulegało wątpliwości Sądu, że pozwany jest odpowiedzialny za wyprodukowany przez siebie produkt (salami z czarnuszką), które w świetle zawarcia w nim kawałków metalu należało uznać za produkt niebezpieczny. Pozwany jako producent wędliny odpowiada również w takim przypadku kiedy wykorzystał mięso wadliwe – tj. zanieczyszczone kawałkami metalu. Zgodnie bowiem z przywołanymi przepisami producent i dostawca materiału odpowiadają za produkt niebezpieczny solidarnie.

Odpowiedzialność za produkt niebezpieczny obejmuje każdy rodzaj szkody, zarówno na osobie, jak i na mieniu, w tym drugim wypadku jednak z ograniczeniami wynikającymi z art. 449² k.c. czy art. 449⁷ k.c. Odpowiedzialność za szkody na osobie ukształtowana jest na zasadach ogólnych. W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu przez produkt niebezpieczny odpowiednią sumę tytułem zarówno tytułem odszkodowania jak i zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (vide uchwała SN z 6.07.2021 r., III CZP 34/20, OSNC 2021, nr 12, poz. 82).

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Co więcej, w opisanych wyżej przypadkach Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 k.c.)

Jednolicie przyjętym w doktrynie i orzecznictwie jest pogląd o stanowieniu przez zadośćuczynienie formy rekompensaty pieniężnej z tytułu wyrządzenia szkody niemajątkowej na osobie, tzw. krzywdy. Krzywda w rozumieniu art. 445 k.c. stanowi niemajątkowy skutek wywołany uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia zarówno w postaci cierpień fizycznych, jak i psychicznych. Cierpienia te należy rozumieć szeroko, tj. nie tylko jako negatywne przeżycia związane bezpośrednio ze stanem zdrowia, ale także jako pewien dyskomfort dotyczący poczucia lęku, obawy, subiektywnego odczucia utraty atrakcyjności, obniżonego poczucia własnej wartości itp. (vide wyrok SN z 19.11.2015 r., IV CSK 792/14). Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Zaznacza jedynie, iż przyznana z tego tytułu suma winna być odpowiednia. W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny ich wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (m.in. wyrok SN z 12.09.2002 r., IV CKN 1266/00). Zadośćuczynienie za krzywdę wyrządzoną czynem niedozwolonym jest świadczeniem przyznawanym jednorazowo, mającym na celu zrehabilitować poszkodowanemu wszystkie jego cierpienia fizyczne i psychiczne, których doznał, jak i te, które wystąpią u niego w przyszłości jako możliwe do przewidzenia konsekwencje doznanego uszczerbku. Użyty w przepisie ogólny zwrot "odpowiednia suma tytułem zadośćuczynienia" zakłada uwzględnianie takich okoliczności jak: wiek poszkodowanego, utrata szans na normalne życie, w tym rozwój zainteresowań i realizację celów życiowych, poczucie bezradności, utrata zdolności do pracy, rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, długość i uciążliwość leczenia, nasilenie się dolegliwości bólowych, zakres

trwałych uszczerbków w sferze psychicznej i fizycznej poszkodowanego oraz ich wpływ na dotychczasowy jego sposób funkcjonowania (m.in. wyrok SN

z 14.10.2015 r., V CSK 730/14, Legalis; wyrok SA z Białymstoku z 3.6.2015 r., I ACa 150/15, Legalis). W orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (m.in. wyrok SN z 11.07.2000 r., II CKN 119/98, LEX 50884). Ustawodawca w żadnej mierze nie wprowadza sztywnych kryteriów ustalania jego wysokości, pozostawiając wskazane zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, wskazać należy, że określając adekwatne zadośćuczynienie, należne powódce, Sąd wziął pod uwagę rodzaj i rozległość doznanego przez nią urazu, ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu które przedmiotowy uraz spowodował, znaczny dyskomfort psychiczny związany z obawą o możliwość pojawienia się bólu przy codziennych, powtarzalnych czynnościach jedzenia i picia oraz dyskomfort emocjonalny związany z aspektem estetycznym. Sąd uwzględnił również, iż w świetle obecnego stanu medycyny najlepsze leczenie dla powódki ma charakter zachowawczy i wiąże się z regularnymi wizytami u stomatologa celem „odwrażliwiania” zęba i jego lakierowania a także konieczności jego nadbudowywania również regularnego z uwagi na ścieranie się kompozytu aby zlikwidować asymetrię między jedynkami oraz zachować prawidłowy, symetryczny zgryz. Co więcej takie leczenie nie gwarantuje, iż w dalszej perspektywie ząb nie ulegnie martwicy i będzie trzeba zastosować bardziej radykalne metody – tj. montaż korony a nawet implantu. Powyższe poza konwencjami finansowymi będzie wiązało się dla powódki z dalszym stresem i cierpieniami fizycznymi. Sąd uwzględnił również nasilenie cierpień fizycznych i psychicznych (funkcjonowanie w stanie ciągłego alertu związanego z możliwością wystąpienia bólu i jego występowanie przy startym kompozycie, nawet przy czynnościach których powódka nie może zaprzestać wykonywać – oddychanie, mówienie) oraz trwałość negatywnych skutków dla jej zdrowia.

Rekapitułując powyższy tok rozważań. W wyniku zdarzenia z dnia 30 sierpnia 2020 roku powódka doznała złamania krawędzi siecznej w obrębie zęba 11 to jest w obrębie górnego prawego siekacza centralnego. Uraz ten jest trwały i powoduje konieczność systematycznego, regularnego leczenia zachowawczego celem zachowania estetyki uśmiechu oraz zminimalizowania dolegliwości bólowych. Cierpienia fizyczne powódki zarówno spowodowane powstałymi obrażeniami bezpośrednio po urazie jak i w chwili obecnej są znaczne. Powódka wciąż odczuwa skutki zdarzenia w postaci dolegliwości bólowych przy spożywaniu zimnych lub ciepłych posiłków, przy nawiewie klimatyzacji, a przy startym kompozycie nawet przy mówieniu. Powódka odczuwa także dyskomfort psychiczny związany z wyglądem, zwłaszcza podczas spotkań biznesowych, które przeprowadza w znacznej ilości w pracy. Musiała również zaprzestać jedzenia twardych i kwaśnych produktów przykładowo owoców. Wszystkie płyny spożywa natomiast w temperaturze pokojowej aby nie prowokować reakcji bólowej w zębie.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności, odczuwane do chwili obecnej dolegliwości bólowe i konieczność ciągłego regularnego leczenia, Sąd uznał, że zasadną i odpowiednią kwotą zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem z dnia 30 sierpnia 2020 roku jest dochodzona kwota 10.000 zł.

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła również kwoty 1.550 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia.

Podstawę prawną roszczenia powódki w tym zakresie stanowi przepis art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie obejmuje zatem wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ogranicza się jednak rozmiary obowiązku pokrycia „wszelkich kosztów” wymaganiami, aby ich żądanie było konieczne i celowe (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z 9 stycznia 2008 roku, sygn. akt II CSK 425/07, LEX). Przepis

art. 444 § 1 k.c. ujmuje szkodę w sposób możliwie szeroki, a więc poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, w tym także: kosztów transportu, kosztów szczególnego odżywiania i pielęgnacji w okresie rekonwalescencji, kosztów nabycia specjalistycznej aparatury, zwrotu utraconych zarobków.

Po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy Sąd uznał, że kwota 1.550 zł, której powódka domagała się w niniejszym postępowaniu jest uzasadniona. Podkreślić należy, że powódka wykazała, że jest zmuszona do regularnego leczenia stomatologicznego i uczęszcza na wizyty raz w miesiącu raz na dwa miesiące. Powyższą okoliczność potwierdził również biegły wskazując na konieczność wizyt „odczulających” zęb oraz odbudowania kompozytu raz na dwa miesiące. Wskazał również, że jedna wizyta kosztuje około 400 zł. Powódka potwierdziła, iż uczęszcza regularnie na takie wizyty oraz poniosła z tego tytułu koszty leczenia w wysokości 2.000 zł. Nie ulega wątpliwości także, że powódka będzie koszty leczenia ponosić w dalszym ciągu wobec stosowanego leczenia zachowawczego, a w dalszej perspektywie, gdy leczenie zachowawcze okaże się niemożliwe powódka będzie musiała podjąć bardziej inwazyjne i bardziej kosztowne metody leczenia. W okolicznościach przedmiotowej sprawy należało zatem uznać, iż koszty prezentowane przez powódkę – koszty wizyt stomatologicznych, koszty odbudowy wypełnienia kompozytowego, koszty fluoryzacji - były uzasadnione i przenoszące dochodzą pozwem kwotę 1.550 zł. Sąd uznał więc powództwo w zakresie roszczenia o odszkodowanie za zasadne w całości.

Łącznie zatem Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11.550 zł, w tym kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 1.550 zł tytułem odszkodowania.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 455 k.c. W przedmiotowej sprawie brak było dowodów, by powódka zgłosiła pozwanemu swoje roszczenie o zadośćuczynienie i odszkodowanie na etapie przedsądowym. Wobec tego należało przyjąć, iż powódka zgłosiła pozwanemu swoje żądanie dopiero z dniem doręczenia pozwu, tj. z 2 listopada 2021 roku. Od dnia następującego po tej dacie pozwany był w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia, wobec czego odsetki należało zasądzić od 3 listopada 2021 roku w pozostałej części oddalając powództwo.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 zd. 2 k.p.c. Powódka wygrała sprawę niemalże w całości ulegając jedynie w zakresie roszczenia odsetkowego za jeden dzień, toteż zasadnym było nałożenie obowiązku zwrotu kosztów od pozwanego w całości. Koszty poniesione przez powódkę wynosiły łącznie 5.017 zł (opłata od pozwu – 750 zł, koszty zastępstwa procesowego – 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wykorzystana zaliczka na biegłego – 500 zł, opłata za uzasadnienie i zażalenie – 150 zł). Podstawę ustalenia wysokości należnego wynagrodzenia pełnomocnika stanowił § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. z 17 listopada 2021 roku Dz. U. z 2021 r. poz. 2257) w związku z art. 100 zd. 2 k.p.c. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 3.161,07 zł na pokrycie kosztów sądowych tymczasowo uiszczonych przez Skarb Państwa, związanych z wynagrodzeniem biegłego, które nie zostało pokryte z zaliczek, uiszczonych na ten cel.

str.